

fastsætte, om denne kun skal gælde, så længe den pågældende bor i den anviste bolig.

Til nr. 4

På baggrund af drøftelser i en analysegruppe under Socialministeriet vedrørende sommerhuskommunernes problemer med hjemmehjælp m.v. til personer, der uden for sommerperioden har bopæl i en anden kommune, foreslås det at indføre en særlig refusionsregel for personer, der i den hidtidige opholdskommune har haft hjemmehjælp. Det foreslås, at refusion omfatter udgifter til hjemmehjælp i mere end 1 måned under det midlertidige ophold i kommunen.

Efter en sådan ordning gives der kun refusion ved større hjælpebehov af en vis permanent karakter, således at dette ikke medfører administrativt besvær for de kommuner, som har mange sommerhuse bestemt til udlejning.

Der bliver ikke adskillelse mellem visitationskompetence og betalingsforpligtelse, idet refusionen efter forslaget maksimalt omfatter hjælp svarende til det gennemsnitlige antal timer, der har været ydet i den hidtidige opholdskommune umiddelbart forud for det midlertidige ophold.

Reglen forudsætter principielt, at det er muligt at opgøre timetallet for hjemmehjælpen – hvad der har været vanskeligt i kommuner, som har indført integreret hjemmepleje omfattende såvel hjemmehjælp som hjemmesygepleje. Det forudsættes imidlertid, at der foretages visse gennemsnitsopgørelser specielt af hjemmehjælpen.

Den foreslåede ordning vil omfatte alle midlertidige ophold, hvorunder man samtidig »hører til« i en anden kommune, dvs. ophold i sommerhuse, højskoler (f.eks. for handicappede), hos familie m.v.

Til nr. 5

På baggrund af drøftelser med Kommunernes Landsforening stilles der forslag om, at der for fremsættelse af refusionskrav for ydelser efter bilstandsloven indføres en objektiv forældelsesregel på 3 år regnet fra det tidspunkt, da kommunen er berettiget til at kræve refusion.

Baggrunden for forslaget er, at kommunerne med mellemrum modtager henvendelser fra andre kommuner om refusionskrav efter bilstandslovens § 11, stk. 1, for udgifter i forbindelse med støtte, navnlig i form af ophold i sociale institutioner, der strækker sig over en længere årrække.

Der er typisk tale om personer med vidtgående fysiske eller psykiske handicap, som har boet i institution det meste af deres liv, og om, at en kommune

ofte ved et tilfælde opdager, at en anden kommune var opholdskommune ved anbringelsen og derfor skal bære den kommunale andel af udgiften.

Efter kommunal opfattelse er der ikke hensyn, der taler for, at en kommune skal kunne gå meget langt tilbage i tiden med refusionskrav. Tværtimod vil der i kommunerne være et meget betydeligt administrativt arbejde forbundet med at opklare en sådan sag. Det foreslås, at reglen tillige skal omfatte refusionskrav efter den foreslåede nye regel om hjemmehjælpsudgifter.

Herefter skal et sådant krav for at kunne gøres gældende mod en tidligere opholdskommune rejses senest 3 år efter hjælpens ydelse. Reglen omfatter kun krav, der er stiftet i medfør af § 11, stk. 1 og 4.

Til nr. 6

Forslaget skal sikre, at personer, der har ophold i et bofællesskab efter bilstandslovens § 68, har ret til at flytte til et bofællesskab i en anden kommune, når ganske særlige forhold taler for det, i lighed med retten for beboere på en § 112-institution til at kunne flytte til en institution i en anden amtskommune. Med lov nr. 191 af 23. marts 1992 om ændring af blandt andet §§ 83 og 115 i lov om social bistand har personer, der ønsker at flytte til en anden kommune eller amtskommune, fået ret til at blive optaget i institutioner efter bilstandslovens §§ 79 og 112, stk. 1 og 2, eller få anvist en ældreegnet bolig i denne anden kommune/amtskommune, når ganske særlige forhold taler for det. I bekendtgørelse nr. 817 af 24. juni 1992 og nr. 958 af 4. december 1992 udsendt af socialministeren med hjemmel i §§ 83, stk. 3 og 115 stk. 3, er som ganske særlige forhold nævnt ønsket om at bevare en tæt kontakt til nære pårørende med bopæl i den ønskede tilflytningskommune.

Udviklingen har vist, at der i stigende grad er sket en udbygning af bofællesskaber efter bilstandslovens § 68 som boform for en meget bred gruppe af fysisk eller psykisk handicappede. Da forholdene for personer med handicap ønskes normaliseret mest muligt, bør der for disse beboere være en tilsvarende ret til at kunne flytte til et bofællesskab i en anden kommune som for beboere på § 112-institutioner, når de samme særlige ønsker om tæt kontakt til nære pårørende er tilstede.

Til nr. 7

Det foreslås, at socialministeren får hjemmel til at fastsætte nærmere regler om betingelserne for ret til optagelse i bofællesskab i en anden kommune på samme måde som efter §§ 83 og 115.